

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

ร่างข้อเสนอแนะ

การบริหารจัดการป่าไม้ที่ยั่งยืนเพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

1. ป่าและต้นไม้ มีความหลากหลายทั้งรูปแบบและระดับที่แตกต่างกัน ทั้งในแง่ของระบบนิเวศวิทยา และการรับรู้ของมนุษย์ และการใช้ประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ (FSN) โดยจะแตกต่างกันไปตามชนิด/ประเภทของป่าไม้และวิธีการบริหารจัดการ อาหารจากป่าไม้ให้คุณค่าทางโภชนาการและความหลากหลายของอาหาร และทำหน้าที่เป็นเครือข่ายความปลอดภัยในช่วงที่เกิดภาวะขาดแคลนอาหารสำหรับผู้ดำรงชีวิตโดยพึ่งพาอาศัยป่าไม้โดยตรง ทั้งนี้ พวกเขายังมีบทบาทในฐานะเป็นกลไกในการรับมือกับวิกฤตและเหตุไม่คาดฝันต่างๆ อาหารป่าจากป่าไม้ให้คุณค่าทางโภชนาการและความหลากหลายด้านอาหาร แก่ผู้หญิง ผู้ชาย และเด็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่แถบชนบทหลายล้านคน เชื่อเพลิงจากไม้ถือเป็นแหล่งพลังงานเบื้องต้นสำหรับการประกอบอาหารที่สำคัญ และเป็นแหล่งน้ำสำหรับครัวเรือน นับเป็นจำนวนหนึ่งในสามของครัวเรือนทั้งหมดทั่วโลก ป่าไม้ช่วยสร้างรายได้ให้กับคนในท้องถิ่น และให้บริการด้านระบบนิเวศที่จำเป็นต่อการทำเกษตรอย่างยั่งยืนโดยการควบคุมการไหลของน้ำ ลดการกัดเซาะหน้าดิน รักษาความอุดมสมบูรณ์ของดิน การควบคุมสภาพภูมิอากาศ และเป็นที่อยู่อาศัยของผู้ล่าเหยื่อและแมลงผสมเกสร เป็นต้น
2. อย่างไรก็ตาม การปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้ประโยชน์จากที่ดินมาทำการเกษตร ที่ถูกขับเคลื่อนจากอุปสงค์ที่เพิ่มมากขึ้นและการเสื่อมโทรมของที่ดิน ยังคงเป็นสาเหตุหลักของการตัดไม้ทำลายป่าทั่วโลก โดยคิดเป็นร้อยละ 70-80 ของการสูญเสียป่าไม้ทั้งหมด และส่งทำให้เกิดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและต่อชนพื้นเมืองชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกรรายย่อยจำนวนกว่าล้านคน ทั้งนี้ ไม่สามารถทำเกษตรที่ยั่งยืน ความมั่นคงด้านอาหาร และการปรับปรุงโภชนาการได้ประสบความสำเร็จ หากปราศจากป่าไม้ ดังนั้น จำเป็นต้องมีการประสานงานด้านนโยบายการใช้ที่ดินเพิ่มมากขึ้น เพื่อส่งเสริมการทำเกษตรกรรมที่ยั่งยืน ซึ่งได้รับประโยชน์จากระบบนิเวศของป่าไม้และต้นไม้ที่สมบูรณ์ มีประสิทธิภาพและยั่งยืน
3. ข้อเสนอแนะต่อไปนี้ จัดทำขึ้นโดยอาศัยผลการศึกษาคณะผู้เชี่ยวชาญระดับสูงว่าด้วยความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการของ CFS (High-Level Panel of Experts on Food Security and Nutrition of CFS (HLPE) เรื่องการบริหารจัดการป่าไม้ที่ยั่งยืนเพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ โดยมีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของการบริหารจัดการป่าไม้และต้นไม้อย่างยั่งยืน เพื่อให้บรรลุความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ และนำไปสู่การยอมรับสิทธิในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ตามบริบทของความมั่นคงด้านอาหารในระดับชาติ ในบริบทโดยรวมของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030 เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยตระหนักถึงบทบาทสำคัญของแนวทางปฏิบัติตามความสมัครใจ เรื่องการถือครองที่ดิน ประมง และป่าไม้ตามบริบทของความมั่นคงด้านอาหารในระดับชาติ (Voluntary Guidelines on the Responsible Governance of Tenure of Land, Fisheries and Forests in the Context of National Food Security: VGGT) และปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิชนเผ่าพื้นเมือง (United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples: UNDRIP) รวมถึงข้อเสนอแนะจากแผนยุทธศาสตร์ด้านป่าไม้ปี 2017-2030 ของ

องค์การสหประชาชาติที่ได้มีการรับรองเมื่อเร็วๆ นี้และ อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity: CBD)

4. ภายใต้บริบทนี้ การดำเนินการที่ให้ความสำคัญกับเรื่องเพศตามข้อเสนอแนะเป็นสิ่งสำคัญมาก ดังนั้น การจัดทำข้อเสนอแนะทางนโยบายทั้งหมด ควรครอบคลุมเรื่องการส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศ และเสริมสร้างพลังอำนาจของสตรีและเด็กผู้หญิง เคารพสิทธิของพวกเขา และสนับสนุนการเข้าถึงป่าไม้และมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ให้บริการด้านการทำเกษตรและป่าไม้ เสริมขีดความสามารถ และสนับสนุนการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกันของผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการบรรลุความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

5. ข้อเสนอแนะเหล่านี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งในการตอบสนองต่อความต้องการของชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกรรายย่อยที่พึ่งพาอาศัยป่าไม้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่มีความสัมพันธ์กับป่าไม้ทั้งด้านจิตวิญญาณ วัฒนธรรม สังคม การเมือง และเศรษฐกิจ ซึ่งรวมถึงเหล่าบรรดานายพราน คนเก็บของป่า และแรงงาน โดยพวกเขาเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเกษตรกรรายย่อยที่มีส่วนสำคัญต่อการผลิตอาหารทั่วโลก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเหล่านี้ กล่าวถึงรัฐบาลในการดำเนินนโยบายสาธารณะเป็นหลัก แต่ยังรวมถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดที่มีบทบาทในการบรรลุความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ ข้อเสนอแนะเหล่านี้เป็นไปโดยสมัครใจ และไม่มีผลผูกพันใดๆ โดยมุ่งหวังที่จะเสริมย้ำและไม่ซ้ำซ้อนกับข้อเสนอแนะอื่นๆ และข้อเสนอแนะเชิงนโยบายของ CFS ที่ได้มีการนำเสนอไว้ก่อนหน้านี้

I. รับทราบความสำคัญ สร้างความตระหนักรู้ และส่งเสริมบทบาทของป่าไม้และต้นไม้ ต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการทั้ง 4 มิติ

a) ตระหนักถึงความจำเป็นในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของป่าไม้และต้นไม้ในพื้นที่ถิ่นที่อาศัยแบบโมเสก (Mosaic Landscape) ในการให้บริการพื้นฐานด้านระบบนิเวศ เพื่อการผลิตด้านการเกษตรและฟื้นฟูสภาพที่ดิน ให้กลับมาใช้ประโยชน์ได้ดั้งเดิม

b) ตระหนักถึงและเคารพต่อวิถีปฏิบัติแบบดั้งเดิมที่เหมาะสม และการมีส่วนร่วมของชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกรรายย่อยในการบริหารจัดการพื้นที่ ป่าไม้ และต้นไม้แบบบูรณาการและยั่งยืน เพื่อบรรลุความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

c) ตระหนักถึงบทบาทความสำคัญของป่าไม้ที่มีต่อการดำรงชีวิตและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั่วโลก

II. พัฒนาและใช้องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับนโยบายและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ และต้นไม้ ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

a) ควรใช้มาตรการที่ให้ความรู้และฝึกอบรมแก่ผู้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ และผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบริหารจัดการป่าไม้และต้นไม้อย่างยั่งยืนเพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ โดยใช้วิธีการมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้เกี่ยวกับป่าไม้และต้นไม้ที่มีต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการในระดับพื้นที่ และเวลาที่แตกต่างกัน โดยตระหนักถึงชนพื้นเมืองชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกรรายย่อย ในฐานะเป็นผู้ที่มีองค์ความรู้แบบดั้งเดิม

b) เสริมสร้างศักยภาพที่จำเป็น และฝึกอบรมวิชาชีพ และเปลี่ยนแปลงองค์กร จำเป็นต้องใช้การวิจัยแบบมีส่วนร่วม การรวบรวมข้อมูล และการให้บริการที่ดี

c) ออกแบบวิธีการวัด และการเก็บรวบรวมข้อมูลที่จำแนกเพศ อายุ และตัวแปรทางสังคมอื่นๆ

d) ปรับปรุงการรวบรวมข้อมูลความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการอย่างเป็นระบบ และระบบการติดตามป่าไม้ในด้านการหาอาหารป่า (สัตว์ พืช เห็ด) และผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ ในบริบทของโภชนาการ คุณภาพและความหลากหลาย การบรรเทาความยากจน สุขภาพและการแพทย์ รวมทั้งผลกระทบอันเกิดจากการเก็บเกี่ยวผลิตภัณฑ์จากป่าไม้

e) ส่งเสริมให้มีการวิจัยเกี่ยวกับพืชที่ถูกกละเลยและมีการนำมาใช้ประโยชน์น้อยให้มากขึ้น (Neglected and Underutilized Species: NUS) เพื่อส่งเสริมความมั่นคงอาหารและโภชนาการ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างป่าไม้และการผลิตทางการเกษตรในระบบวนเกษตร รวมถึงองค์ความรู้จากการสำรวจความหลากหลายของพันธุกรรมของทรัพยากรในป่า ที่มีแนวโน้มตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในด้านความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

III. พัฒนา ดำเนินการ และติดตามนโยบายการบริหารจัดการด้านการเกษตรและป่าไม้แบบบูรณาการ เพื่อพัฒนาและสร้างยั่งยืนของความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

โดยการ:

a) ส่งเสริมวิธีการแบบบูรณาการ ที่รวมด้านป่าไม้ การเกษตร การชลประทาน และความมั่นคงอาหารและโภชนาการ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของนโยบายที่เชื่อมโยงภาคส่วนต่างๆ และในระดับที่แตกต่างกัน โดยส่งเสริมการประสานงานข้ามภาคส่วน ผ่านกระบวนการแบบมีส่วนร่วมและการบูรณาการแบบองค์รวม

b) สนับสนุนสถาบันและความต้องการทางการเงิน และนโยบายที่สนับสนุนการบูรณาการในการเสริมสร้างความยืดหยุ่นของป่าไม้และต้นไม้ในทุกมิติ ร่วมกับการกำหนดนโยบายและแผนงานโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการทำการเกษตร ความมั่นคงและโภชนาการ c) เคารพ ป้องกัน และเติมเต็มสิทธิของสตรีในด้านที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้และภาคการเกษตร และการรับมือกับปัญหาความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

d) พัฒนาและส่งเสริมนโยบายและการวางแผน และมาตรการในการบริหารจัดการป่าไม้และต้นไม้แบบมีส่วนร่วม เพื่อสนับสนุนชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกรรายย่อยให้สามารถเข้าถึงอาหารจากป่าที่มีคุณค่าทางโภชนาการได้

e) ส่งเสริมการอนุรักษ์ป่าไม้ การสืบต่อพันธุ์ของป่าดั้งเดิม และการฟื้นฟูป่าเสื่อมโทรม รวมถึงการพัฒนา ระบบวนเกษตร หากเป็นไปได้

f) สร้างแรงจูงใจสำหรับการให้บริการด้านระบบนิเวศป่าไม้ เพื่อประโยชน์ต่อการทำเกษตรกรรมแบบยั่งยืน และความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด ควรจะ :

g) เพิ่มการลงทุนในการวิจัย เพื่อสร้าง ส่งเสริม และสนับสนุนแนวทางการปฏิบัติที่ดีในภาคการเกษตร ป่าไม้ และระบบวนเกษตร โดยบูรณาการเข้ากับพื้นที่ถิ่นที่อาศัยแบบโมเสก (Mosaic Landscape)

h) ส่งเสริมการจัดทำแผนบูรณาการและการบริหารจัดการพื้นที่ที่สามารถปรับใช้ได้ในท้องถิ่น รวมถึงระบบชุมชน โดยตระหนักถึงหน้าที่และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้และต้นไม้ที่หลากหลาย เพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นของพื้นที่ ชุมชน และการดำรงชีวิต

i) ส่งเสริมให้มีการบูรณาการแนวทางการใช้พื้นที่ที่มีความอ่อนไหวด้านโภชนาการร่วมกับเป้าหมายที่หลากหลายของความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ การบริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน การใช้ประโยชน์จากที่ดิน และการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

j) สนับสนุนความช่วยเหลือทางวิชาการที่เหมาะสม ขยายการให้บริการ และการฝึกอบรมให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มผู้ด้อยโอกาส

k) เพิ่มการเชื่อมโยงระหว่างการผลิตทางการเกษตรและการอนุรักษ์ป่า เพื่อลดแรงกดดันที่มีต่อป่าไม้

l) ใช้หลักความเสมอภาคทางเพศ และเพิ่มบทบาทของสตรีผ่านสถาบัน การกำหนดนโยบาย และแผนงานโครงการที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ ที่ส่งเสริมบทบาทการเป็นผู้นำให้สตรี และสามารถเข้าถึง และกำกับดูแลทรัพยากรป่าไม้และโอกาสในการสร้างรายได้ เพื่อบรรลุความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

m) ส่งเสริมและบูรณาการแผนการใช้คาร์บอนต่ำ และพลังงานหมุนเวียนเข้ากับแผนการบริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน เพื่อส่งเสริมความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ รวมถึงการสนับสนุนชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกรรายย่อย เพื่อให้ได้รับประโยชน์หลายประการ เช่น การเข้าถึงเชื้อเพลิงจากป่าไม้อย่างเพียงพอ สำหรับการเตรียมอาหาร และลงทุนในนวัตกรรมทางเทคนิคและทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อลดความเสี่ยงต่อสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการใช้เชื้อเพลิงจากไม้

n) เพิ่มการลงทุนจากภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อสนับสนุนองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการป่าไม้ที่ขับเคลื่อนโดยชุมชน เพื่อการดำรงชีวิตอย่างที่ยั่งยืน

IV. ส่งเสริมแนวทางตามความสมัครใจเพื่อสนับสนุนการยอมรับสิทธิในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอ เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ตามบริบทของความมั่นคงด้านอาหารในระดับชาติ และ แนวทางปฏิบัติตามความสมัครใจ เรื่องการถือครองที่ดิน ประมง และป่าไม้ ตามบริบทของความมั่นคงด้านอาหารในระดับชาติ (VGGT)

a) ส่งเสริมนโยบาย กฎหมาย และแผนงานโครงการที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ ต้นไม้ และพื้นที่ทำการเกษตรที่อยู่บนพื้นฐานของ VGGT โดยให้ความเคารพ และรักษาสีทธิในการถือครองที่ดินที่มีเอกสารสิทธิถูกต้องตามกฎหมายของชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกรรายย่อย และได้รับความยินยอมจากชนพื้นเมืองก่อนที่จะมีการดำเนินกิจกรรมต่างๆ

b) พัฒนาข้อริเริ่มโครงการต่างๆตาม VGGT ร่วมกับชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกรรายย่อย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตและความยืดหยุ่นของป่าไม้และระบบอิงโครงสร้างต้นไม้ (forests and tree-based systems) และรวมโครงการริเริ่มเหล่านี้เข้ากับนโยบาย แผนงานโครงการ หรือแนวทางปฏิบัติต่างๆ

c) อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงและใช้ทรัพยากรป่าไม้และต้นไม้อย่างยั่งยืน ตลอดจนการเข้าถึงตลาดสำหรับชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกรรายย่อย เพื่อสำหรับการรับรู้รับทราบในด้านความก้าวหน้าของ

การมีอาหารอย่างพอเพียงในบริบทด้านความปลอดภัยของอาหารแห่งชาติ กฎหมายแห่งชาติ และการดำรงอยู่ในเขตพื้นที่ที่ถูกต้องตามกฎหมาย และ สิทธิในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร

d) ใช้หลักการลงทุนภาคการเกษตรและระบบอาหารอย่างรับผิดชอบ (Principles for Responsible Investment in Agriculture and Food Systems: RAI)) สำหรับการลงทุนด้านการเกษตรทุกประเภทและทุกขนาด รวมทั้งการประมง ป่าไม้ และปศุสัตว์ เพื่อส่งเสริมความมั่นคงอาหารและโภชนาการ